

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Praze**, se sídlem nám. Hrdinů 1300, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2012, č. j. 1 SIN 207/2012 – 8, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 184/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 23. 4. 2014 podaným u Městského soudu v Praze, který byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 4. 2014, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) ve věci výše označené.

Navrhovatel uvedl, že dané řízení probíhá již více než jeden a půl roku, přičemž se jedná o relativně jednoduchý předmět sporu – chybné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace. Navrhovatel se domnívá, že pochybení správního orgánu je zcela zjevné; celková doba řízení je dle jeho názoru nepřiměřená k předmětu řízení, a proto navrhuje, aby byla stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, s tím, že návrh není důvodný. V řízení k průtahům nedochází, uvedené věci předchází k vyřízení věci již dříve napadlé. Věc žalobce městskému soudu napadla dne 22. 10. 2012 a v případě, že by ji soud začal přednostně vyřizovat, došlo by, dle jeho názoru, k diskriminaci ostatních žalobců, jejichž věci napadly soudu dříve.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel podal žalobu u městského soudu dne 22. 10. 2012, dne 12. 11. 2013 zaslal soud žalovanému žalobu k vyjádření a vyžádal správní spis, žalovaný tak učinil dne 7. 12. 2012. Bezprostředně poté, přípisem ze dne 12. 12. 2012, soud navrhovateli zaslal vyjádření žalovaného a poskytl mu informace a poučení o složení senátu. Na to reagoval navrhovatel sdělením, soudu doručeným dne 2. 1. 2013, že souhlasí s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Přípisem ze dne

21. 1. 2013 navrhovatel informoval městský soud, že mu žalovaný již částečně požadované informace poskytl; tento přípis soud zaslal žalovanému na vědomí dne 6. 2. 2013. V reakci (soudu doručené dne 19. 2. 2013) na toto sdělení žalovaný soudu potvrdil, že nadále trvá na zamítnutí žaloby. Dne 5. 6. 2013 podal navrhovatel první návrh na určení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci, který Nejvyšší správní soud zamítl usnesením ze dne 25. 6. 2013, č. j. Aprk 42/2013 – 38. Další obdobný návrh podal dne 29. 10. 2013, Nejvyšší správní soud jej zamítl usnesením ze dne 5. 11. 2013, č. j. Aprk 67/2013 – 54. Nyní Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu podaném dne 23. 4. 2014.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud dle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout,

a to i s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že předmět sporu je jednoduchý, jak uvádí navrhovatel ve svém návrhu. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu